

BOGU DZIĘKUJECIE, DUCHA NIE GAŚCIE!

List kręgu centralnego na rok formacyjny 2022/2023

Droga wspólnota Domowego Kościoła! Przed nami nowy rok formacyjny „Życie w świetle”, rok prowadzący nas do pięćdziesiątej rocznicy pierwszych rekolekcji dla rodzin i powstania pierwszych kręgów Domowego Kościoła, rok jubileuszowy. Rok święty w tradycji judaistycznej był rokiem szczególnych łask, darowania wolności, własności. Dziś w Kościele jubileusz ma szczególny wymiar duchowy, w którym zaproszeni jesteśmy do pogłębienia i odnowienia relacji z Panem. To również czas spojrzenia, gdzie dziś jesteśmy jako wspólnota. Pięćdziesięciolecie prowokuje nas do tego, by przyjrzeć się początkom, ale również wyzwaniom stojącym przed nami.

Zaczerpnęte z Listu św. Pawła do Tesaloniczan wezwanie „Bogu dziękujcie” prowadzi do zatrzymania się i przypatrzenia się temu, za co mamy dziękować. Widzimy zatem, że lata, które minęły stają się dla nas źródłem cennych doświadczeń motywujących nas do dziękczynienia Panu Bogu. W pierwszej kolejności staje przed nami nasz Ojciec ks. Franciszek Blachnicki i jego genialne wyczucie, rozeznanie znaków czasu. Ojciec dostrzegał biedę duchową rodziny i ogromną potrzebę troski o rodzinę. Ks. Franciszek widział więcej, a więc dostrzegał również znaczenie katechumenatu rodzinnego w rodzinie chrześcijańskiej. Wynikiem zatroskania o duchowy wzrost małżonków były pierwsze rekolekcje dla rodzin w Krościenku w 1973 roku. Wtedy w dwóch turnusach wzięło udział 51 rodzin. Przeżycie rekolekcji stało się załączkiem prowadzącym do pracy formacyjnej w ciągu roku. „W tej rodzinie wtedy jest jakaś inna atmosfera, cały styl życia. W sposób bardzo prosty, naturalny w tej rodzinie jest i modlitwa, i słowo Boże, i praktyka roku liturgicznego, liturgia... Cały ten styl życia decyduje dopiero i o trwałości samej rodziny, i o stałym pokoju w życiu rodziny. I w takim środowisku ludzie rzeczywiście dojrzały jako chrześcijanie” (*Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, nr 145, s. 12). Łącząc charyzmat, cel i metodę oazową z duchowością małżeńską Equipes Notre-Dame ks. Franciszek opracował program dla małżeństw mający na celu wsparcie ich na drodze ku dojrzałości chrześcijańskiej – „tworzenie autentycznych wspólnot chrześcijańskich daje możliwość wzrostu Nowego Człowieka, a Wspólnoty stają się ogniskami ewangelizacji i promieniowania nowej kultury, która polega na przenikaniu wszystkich dziedzin i przejawów życia wartościami Ewangelii” (*Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, nr „0”, wydanie zebrane, t. 1, s 18). W 1974 r. do współpracy przy rodzącym się DK Ojciec Franciszek zaprosił siostrę Jadwigę Skudro RSCJ. Siostra Jadwiga, jak często mawiał Ojciec Franciszek, miała „wyczucie charyzmatu”, a zarazem pilnowała wierności wobec programu i form. „W tej sytuacji oazy rodzin i wywodzący się z nich Ruch Wspólnoty Rodzinnej, jakim jest Domowy Kościół stanowią także cenny charyzmat – dar jakim Ruch może służyć Kościołowi” – pisał Założyciel (*Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, nr 89 s. 26).

Zachwył, jakiego doznały małżeństwa tworzące pierwsze kręgi, stał się zaczynem rozlewającym się na całą Polskę. „Wyjątkowo szybki i owocny rozwój kręgów rodzinnych Ruchu Światło-Życie w Polsce mówi sam przez się o potrzebie i wielkiej wartości tak

rozumianej «duchowości małżeńskiej», o jej ważności tak dla trwałości, jak i szczęścia poszczególnych małżeństw” (*Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, nr 24, wydanie zebrane, t. 3, s. 317). Realizacja założeń Ojca, by każda rodzina stawała się świadectwem braterskiej miłości, przeżywania duchowości małżeńskiej, wspólnego podążania do świętości owocowała powstawaniem wciąż nowych kręgów. Konsekwencją powiększającej się wspólnoty była podjęta w 1978 r. próba skoordynowania pracy kręgów. Jej wynikiem są pierwsze struktury ruchu wspólnoty rodzinnej w ramach Ruchu Światło-Życie. Zarysowane zostały w nich obowiązki par animatorskich, rejonowych oraz diecezjalnych.

Winniśmy mieć poczucie bezustannej potrzeby poznawania i pogłębiania tożsamości naszego charyzmatu. On właśnie w znacznym stopniu definiuje nas samych, naszą wiarę i jest znakiem wobec współczesności. I choć mamy świadomość, że dziś właśnie my jesteśmy tymi, którzy tworzą wspólnotę, to nie od nas bierze ona swój początek. Ktoś zaprosił nas do podążania właśnie tą drogą. W naszych sercach rodzi się wdzięczność za całe dzieło Ruchu Światło-Życie, za Domowy Kościół, za Ojca Franciszka i za s. Jadwigę, za tych wszystkich kapłanów i małżeństwa, którzy podjęli dzieło troski o życie duchowe wspólnot małżeńskich, za członkinie Instytutu Niepokalanej Matki Kościoła i za wszystkich tych, którzy wyciągnęli swą dłoń zapraszając nas do pogłębiania naszego życia małżeńskiego właśnie w tej wspólnotcie.

- *Jakie elementy historii Domowego Kościoła są mi znane?*
- *Jak wyraża się moja pamięć o osobach, dzięki którym jestem w Domowym Kościele?*

Dziś Domowy Kościół rozwija się we wszystkich diecezjach w Polsce. Mamy ok. 4500 kręgów, do których należy ok. 40 000 osób. Małżeństwa formują się również poza granicami naszego kraju: w Austrii, Australii, Belgii, Bułgarii, Czechach, Danii, Hiszpanii, Holandii, Irlandii, Kanadzie, Litwie, Niemczech, Norwegii, Słowacji, Szwecji, Ukrainie, USA, Węgrzech, Wielkiej Brytanii oraz Włoszech. Radością napawa nasze serca fakt, iż oprócz kręgów zagranicznych, w których formują się polskie małżeństwa, zawiązują się i trwają tam kręgi małżeństw rdzennych mieszkańców poszczególnych krajów. W sumie poza granicami Polski formuje się ok. 4400 osób w 555 kręgach. Rozwój duchowy małżeństw odbywa się przez codzienną pracę w małżeństwie i rodzinie, na comiesięcznych spotkaniach kręgu oraz w przeżywaniu rekolekcji formacyjnych. Oprócz rekolekcji formacji podstawowej, jako oddolna potrzeba wynikająca z bezustannej dynamiki rozwoju Domowego Kościoła, wprowadzone zostały rekolekcje specjalistyczne: sesja o pilotowaniu kręgów, Oaza Rekolekcyjna Diakonii Rekolekcji I i II stopnia, rekolekcje dla par rejonowych i diecezjalnych. Rekolekcje te stały się już trwałym elementem naszej formacji, aby w codzienności życia dostrzegać i realizować jeszcze pełniej duchowość małżeńską, apostołstwo i misyjność Kościoła, aby uczyć się służyć bliźniemu.

Na drodze rozwoju naszej wspólnoty nie możemy pominąć trudnych doświadczeń ostatnich lat. Zapewne wielu z nas dotknęła pandemia i jej skutki. Zatem spoglądamy także

na taki czas, kiedy nie mogliśmy doświadczać wspólnych spotkań w kręgach czy też podczas rekolekcji. Widzimy, jak wielka to była lekcja pokory, szukania nowych możliwości spotkania, jak również odkrywania głębi wartości małżeństwa i rodziny. Stwierdzamy, że ten okres był czasem dojrzałej odpowiedzialności we wspólnocie za siebie nawzajem. Jak głęboko w naszych sercach wpisały się słowa Ojca Świętego: „Nikt nie może stawić czoła życiu w sposób odosobniony. (...) Potrzebujemy wspólnoty, ażeby nas wspierała, pomagała nam, takiej, w której pomagamy sobie nawzajem patrzeć w przyszłość” (Papież Franciszek, *Fratelli Tutti*, 8). One ciągle wybrzmiewają także dziś, gdy trwa wojna w Ukrainie. Dziękujemy Bogu za każdą i każdego z Was, za Waszą modlitwę, otwartość, gotowość, wsparcie, pomoc, solidarność, dobre słowo, dzielenie się tym, co posiadacie. Te doświadczenia stały się na pewien sposób sprawdzianem naszej drogi formacji: „dojrzałość chrześcijańska polega na tym, że ja, obojętnie w jakim wieku, w jakiej sytuacji, zawsze postępuję w moim życiu według słowa Bożego, że po prostu dla mnie zawsze normą, kryterium działania jest słowo Boże przyjmowane z wiarą” (*Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, nr 145, s. 11).

Jubileusz to czas radosnego dziękczynienia za wielkie dzieła Boże połączonego z pokornym uznaniem słabości, które stały się naszym udziałem. W historii DK nie brakuje trudnych sytuacji, które – jak wierzymy – Pan Bóg dopuścił, by potem wyprowadzić z nich coś nowego, jeszcze większe dobro. Święty Jan Paweł II przypomniał, że jubileusz jest czasem „oczyszczenia pamięci”, a także szczególnym czasem nawrócenia i wzajemnego pojednania. „Uznanie błędów przeszłości pozwala uwrażliwić nasze sumienia na współczesne uchybienia, otwierając przed każdym z nas drogę nawrócenia. (...) Wyznając nasze winy, jednocześnie wybaczymy innym winy popełnione wobec nas. (...) Jubileusz staje się zatem dla wszystkich sprzyjającą sposobnością do głębokiego nawrócenia się na Ewangelię. Z przyjęciem przebaczenia Bożego wiąże się powinność przebaczenia braciom i dążenia do wzajemnego pojednania” (Papież Jan Paweł II, *Homilia z mszy w Dzień Przebaczenia*, Watykan 12 marca 2000 r.). Chcielibyśmy bardzo, by w czasie Jubileuszu DK objawiła się w nas i między nami łaska miłosierdzia i pojednania.

– <i>W jakim wymiarze działania DK wyraża się moja odpowiedzialność we wspólnocie?</i>– <i>Na czym polega moje zaangażowanie w życie kręgu, rejonu, diecezji?</i>– <i>Patrząc na moją historię bycia w DK, jakie sytuacje, wydarzenia, osoby są dla mnie dziś wezwaniem do przebaczenia i pojednania?</i>

Święty Paweł we wspomnianym tytułowym cytacie mówi o dziękczynieniu Bogu, a z niego wypływać ma poddanie się działaniu Ducha Świętego. Rok jubileuszowy wzywa nas do tego, by spojrzeć dalej. Co przed nami? Z troską dostrzegamy niepokojące zjawiska w naszym życiu społecznym, codzienne trudności, które dotyczą każdego, a zwłaszcza rodzinę, także budzące nasz sprzeciw patologię życia społecznego. Nie sposób nie zacytować tu słów naszego Założyciela Czcigodnego Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego: „Największy grzech nas, chrześcijan, katolików, członków wspólnoty Kościoła to ten,

że każdy z nas zamyka się w swoim małym świecie, wyłącza ze swojej świadomości sprawy dobra ogólnego, sprawy braci, Kościoła, narodu i myśli: niech się inni o to martwią”. Na podstawie powyższych słów Ojca Franciszka należy porzucić bierność, wyjść ze strefy komfortu, zejść z kanapy i aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym, abyśmy byli w świecie i swoim otoczeniu „prawdziwymi świadkami nadziei” (Deklaracja XXIX Kongregacji Odpowiedzialnych, *Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych*, nr 94, s. 45). Tego wszystkiego nie możemy postrzegać jako aktywizm czy działanie, ale winniśmy otwierać nasze serca i być świadkami miłości w otaczającej nas codzienności życia. Byśmy mogli tego dokonać potrzebna jest nieustanna ewangelizacja. Wpierw uświadamianie najpierw sobie, kim dla mnie jest Jezus, a następnie stawanie się świadkami wiary pomiędzy sobą: w małżeństwie, w relacji do dzieci, rodziny i tych, których dobry Bóg stawia na naszej drodze. „Dlatego w łonie rodziny świadomej tego zadania, wszyscy członkowie jej ewangelizują, a także podlegają ewangelizacji. Rodzice nie tylko dzielą się z dziećmi Ewangelią, ale mogą od nich odebrać tę Ewangelię wyrażoną głęboko życiem. Rodzina staje się głosicielką Ewangelii dla wielu innych rodzin oraz dla otoczenia, w którym żyje” (Papież Paweł VI, Adhortacja Apostolska *Evangelii Nuntiandi*, 71). Dziś z perspektywy pięćdziesięciu lat naszej wspólnoty postrzegamy to jako wciąż aktualne zadanie. Nie możemy osiąść na laurach, zachwycać się tym, co już jako wspólnota doświadczyliśmy, co osiągnęliśmy i zatrzymać się tylko na wspomnieniach. Jako wspólnota ciągle jesteśmy wezwani do głoszenia Jezusa innym. W perspektywie powyższych słów, patrząc na to, co przed nami należy przywołać słowa ks. Franciszka: „Musimy myśleć długofalowo i nastawić się na systematyczną pracę w duchu wierności wobec charyzmatu Ruchu” (ks. Franciszek Blachnicki, *Charyzmat i wierność*, s. 169).

– *Na ile jestem gotów wyjść poza strefę swojego komfortu, by stawać się prawdziwym świadkiem nadziei?*

Przygotowując się do świętowania jubileuszu pięćdziesięciolecia chcemy w szczególny sposób pamiętać o tym w wymiarze duchowym. Od październikowego spotkania w kręgu zachęcamy przez kolejne dziewięć miesięcy do podjęcia nowenny. Jako modlitwę proponujemy na zakończenie spotkania odmawianie Aktu Konstytutywnego Ruchu. Niech ta modlitwa jeszcze bardziej ożywia w nas świadomość, że nasz Ruch, w którym trwamy, jest dziełem Niepokalanej.

Rok jubileuszowy łączy w sobie kilka ważnych rocznic:

- 11 czerwca 1973 r. kard. Karol Wojtyła uroczyście oddał Ruch Światło-Życie Niepokalanej, Matce Kościoła,
- w II i III turnusie 1973 r. odbyły się pierwsze Oazy Rodzin w Krościenku,
- powstał pierwszy krąg w Lublinie,
- 50 rocznica Centralnej Oazy Matki,
- 60 rocznica Oazy Niepokalanej,
- 65 rocznica powstania Instytutu Niepokalanej Matki Kościoła.

Przed nami nowenna przygotowania, a później cały rok świętowania, który staje się doskonałą okazją do dziękowania dobremu Bogu. W wymiarze wspólnotowym chcemy pielgrzymować 9 września 2023 r. do stóp Częstochowskiej Pani na Jasnej Górze, by za przyczyną Najlepszej z Matek dziękować Panu Bogu. Już dziś zapraszamy do zaplanowania oraz podjęcia trudu pielgrzymowania, by na jasnogórskich błoniach nie zabrakło tych, którzy mogą uczestniczyć w złotym jubileuszu Domowego Kościoła.

Czcigodny Sługa Boży, ks. Franciszku, wstawiaj się za nami i pomagaj żyć charyzmatem, który nam pozostawiłeś.

krąg centralny Domowego Kościoła:

Małgorzata i Tomasz Kasprończowie – para krajowa DK
ks. Damian Kwiatkowski – moderator krajowy DK
Urszula i Andrzej Rychliccy – para filialna krakowska
Monika i Jarosław Kołodziejczycy – para filialna lubelska
Dorota i Jacek Skowrońscy – para filialna pelplińska
Jolanta i Piotr Soroka – para filialna poznańska
Alicja i Piotr Kuropkowie – para filialna śląska
Beata i Krzysztof Krawczykowie – para filialna warszawska
Renata i Dariusz Borkowscy – skarbnicy DK
Elżbieta Kozyra i Maria Różycka – sekretariat DK